Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi razširjeni senat)

z dne 13. decembra 2017 *

„Ekonomska in monetarna politika – Bonitetni nadzor kreditnih institucij – Člen 4(3) Uredbe (EU) št. 1024/2013 – Bonitetni nadzor na konsolidirani podlagi – Nadzorovana skupina – Institucije, ki so stalno povezane s centralnim organom – Člen 2(21)(c) Uredbe (EU) št. 468/2014 – Člen 10 Uredbe (EU) št. 575/2013 – Kapitalske zahteve – Člen 16(1)(c) in (2)(a) Uredbe št. 1024/2013“

V zadevi T-712/15,

Crédit mutuel Arkéa s sedežem v Relecq Kerhuonu (Francija), ki jo zastopata H. Savoie in P. Mele, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski centralni banki (ECB), ki jo zastopajo K. Lackhoff, R. Bax in C. Olivier, agenti, skupaj z D. Martinom, M. Pittiejem in M. Françonom, odvetniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata V. Di Bucci in K.-P. Wojcik, agenta,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti sklepa ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/28 z dne 5. oktobra 2015 o določitvi bonitetnih zahtev, ki se uporabijo za skupino Crédit Mutuel,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi razširjeni senat),

v sestavi M. Prek (poročevalec), predsednik, E. Buttigieg, F. Schalin, B. Berke, sodniki, in J. Costeira, sodnica,

sodna tajnica: S. Spyropoulos, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 6. junija 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

I. Dejansko stanje

1 Crédit mutuel je necentralizirana bančna skupina, ki jo sestavlja mreža lokalnih podružnic s statusom zadrug. Vsaka lokalna podružnica Crédit mutuel mora biti članica regionalne zveze, vsaka zveza pa mora biti članica Confédération nationale du Crédit mutuel (CNCM), ki je osrednji organ v mreži v smislu členov L.511-30 in L.511-31 francoskega code monétaire et financier (monetarni in finančni zakonik, v nadaljevanju: CMF). Poleg tega Crédit mutuel na nacionalni ravni vključuje tudi Caisse centrale du Crédit mutuel (CCCM), ki je odprta kreditna zadružna delniška družba z dovoljenjem, da posluje kot kreditna institucija, katere lastniki so člani mreže.

2 Tožeča stranka, Crédit mutuel Arkéa, je odprta kreditna zadružna delniška družba, pooblaščena kot kreditna institucija. Ustanovljena je bila leta 2002 z združitvijo več regionalnih zvez Crédit mutuel. Druge zveze so se združile v CM11-CIC, spet druge so ostale samostojne.

3 Tožeča stranka je z dopisom z dne 19. septembra 2014 Evropsko centralno banko (ECB) seznanila s svojo analizo, da ne more biti predmet bonitetnega nadzora s strani ECB prek CNCM. ECB je v dopisu z dne 10. novembra 2014 omenila predložitev tega vprašanja pristojnim francoskim organom.

4 ECB je 19. decembra 2014 CNCM poslala osnutek sklepa o določitvi bonitetnih zahtev, ki se uporabijo za skupino Crédit Mutuel, ji naročila, naj osnutek pošlje različnim subjektom, ki jo sestavljajo, in določila rok, v katerem ti lahko predstavijo svoja stališča. Tožeča stranka je 16. januarja 2015 ECB sporočila svoja stališča. CNCM je 30. januarja 2015 podala svoje mnenje o stališčih, ki jih je predložila tožeča stranka.

5 ECB je 19. februarja 2015 CNCM in subjektom, ki jo sestavljajo, poslala spremenjen osnutek sklepa o določitvi bonitetnih zahtev, ki se uporabijo za skupino Crédit Mutuel, ji naročila, naj osnutek pošlje različnim subjektom, ki jo sestavljajo, in določila rok, v katerem lahko predstavijo svoja stališča. Tožeča stranka je 27. marca 2015 predstavila svoja stališča.

6 ECB je 17. junija 2015 sprejela sklep o določitvi bonitetnih zahtev, ki se uporabijo za skupino Crédit mutuel, v katerem je poudarila, da je konsolidacijski bonitetni nadzornik za CNCM in organ, pristojen za nadzor subjektov, naštetih v tem sklepu, med katerimi je tožeča stranka (uvodna izjava 1). V členu 2(1) tega sklepa je bilo navedeno, da CNCM zagotavlja, da skupina Crédit mutuel stalno izpolnjuje zahteve iz Priloge I. Iz člena 2(3) tega sklepa je izhajalo, da mora tožeča stranka stalno izpolnjevati pogoje iz Priloge II-2, na podlagi katerih se določi delež temeljnega kapitala v višini 11 %.

7 Tožeča stranka je 17. julija 2015 zahtevala pregled tega sklepa v skladu s členom 24 Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na ECB (UL 2013, L 287, str. 63, v nadaljevanju: osnovna uredba) v povezavi s členom 7 Sklepa ECB 2014/360/EU z dne 14. aprila 2014 o ustanovitvi Upravnega odbora za pregled in določitvi njegovih pravil za delovanje (UL 2014, L 175, str. 47). Pred Upravnim odborom za pregled (v nadaljevanju: odbor za pregled) je bilo 31. avgusta 2015 opravljeno zaslišanje.

8 Odbor za pregled je 14. septembra 2015 podal mnenje, v katerem je ugotovil, da je sklep ECB zakonit. V njem je v bistvu poudaril, da je očitke, ki jih je tožeča stranka navajala zoper sklep z dne 17. junija 2015, mogoče združiti v tri kategorije, glede na to, ali je nasprotovala uporabi konsolidiranega bonitetnega nadzora skupine Crédit mutuel prek CNCM, ker naj ta ne bi bila kreditna institucija (prvi očitek), ali trdila, da „skupina Crédit mutuel“ ne obstaja (drugi očitek), ali nasprotovala odločitvi ECB, da zahteve glede deleža temeljnega kapitala dvigne z 8 % na 11 % (tretji očitek).

9 V zvezi s prvim očitkom je odbor za pregled spomnil, prvič, da je ECB v sklepu z dne 1. septembra 2014 ugotovila, da je skupina Crédit mutuel pomembna nadzorovana skupina, in navedla, da je tožeča stranka subjekt, ki je član te skupine, in da je CNCM njena najvišja raven konsolidacije. Drugič, navedel je, da pojem centralni organ iz člena 2(21)(c) Uredbe (EU) št. 468/2014 ECB z dne 16. aprila 2014 o vzpostavitvi okvira za sodelovanje znotraj enotnega mehanizma nadzora med ECB in pristojnimi nacionalnimi organi ter z imenovanimi nacionalnimi organi (okvirna uredba o EMN) (UL 2014, L 141, str. 1, v nadaljevanju: Okvirna uredba o EMN) in člena 10 Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1, popravka v UL 2013, L 208, str. 68 in UL 2013, L 321, str. 6) v pravu Evropske unije ni opredeljen in da ni določeno, da mora biti navedeni centralni organ kreditna institucija, pri čemer se je v podporo tej razlagi skliceval na smernico Odbora evropskih bančnih nadzornikov (CECB) z dne 18. novembra 2010 (v nadaljevanju: smernica CECB) in člen 4(1)(g) osnovne uredbe. Tretjič, odbor za pregled je navedel, da ni nujno, da mora ECB imeti vse pristojnosti za nadzor ali sankcioniranje nadrejenega subjekta v skupini, da lahko izvaja bonitetni nadzor na konsolidirani podlagi. Četrtič, spomnil je, da je bila pred prenosom te pristojnosti na ECB skupina Crédit mutuel predmet bonitetnega nadzora na konsolidirani podlagi, ki ga je izvajal francoski pristojni organ, to je autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR), prek CNCM.

10 V zvezi z drugim očitkom je odbor za pregled ugotovil, da skupina Crédit mutuel izpolnjuje pogoje iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, na katerega se sklicuje člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN. Prvič, odbor za pregled je menil, da to, da je CNCM združenje, ne preprečuje solidarnosti s povezanimi institucijami. Drugič, menil je, da so računovodski izkazi skupine Crédit mutuel kot celota pripravljeni na konsolidirani podlagi. Tretjič, po njegovem mnenju je ECB upravičeno ugotovila, da CNCM vodstvu povezanih institucij lahko izdaja navodila.

11 V zvezi s tretjim očitkom je odbor za pregled menil, da ocena ECB, s katero je določila raven zahtevanega temeljnega kapitala za tožečo stranko, ne vsebuje nobene očitne napake pri presoji in ni nesorazmerna. V zvezi s tem je poudaril stalno nestrinjanje tožeče stranke s CNCM, ki naj bi kazalo na težave pri upravljanju, ki bi lahko povzročile dodatna tveganja.

12 ECB je 5. oktobra 2015 sprejela sklep ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/28 o določitvi bonitetnih zahtev, ki se uporabijo za skupino Crédit Mutuel (v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je v skladu s členom 24(7) osnovne uredbe razveljavila in nadomestila sklep z dne 17. junija 2015, pri čemer je vsebina sklepa ostala nespremenjena. Izpodbijani sklep je bil razveljavljen s sklepom ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40 z dne 4. decembra 2015, ker ta določa nove bonitetne zahteve, ki se uporabijo za skupino Crédit mutuel in subjekte, ki jo sestavljajo.

13 Tožeča stranka je je 3. februarja 2016 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti sklepa z dne 4. decembra 2015.

II. Postopek in predlogi strank

14 Tožeča stranka je 3. decembra 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

15 Evropska komisija je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 21. marca 2016 predlagala intervencijo v podporo predlogom ECB.

16 Predsednik četrtega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 20. aprila 2016 ugodil predlogu Komisije za intervencijo v podporo predlogom ECB.

17 Komisija je intervencijsko vlogo predložila 1. junija 2016.

18 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v drugi senat, ki mu je bila zato dodeljena obravnavana zadeva.

19 Splošno sodišče je 3. aprila 2017 na podlagi ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 89 Poslovnika Splošnega sodišča, od ECB zahtevalo, naj predloži več dokumentov. Predložila jih je v predpisanem roku.

20 Splošno sodišče je na predlog drugega senata Splošnega sodišča na podlagi člena 28 Poslovnika odločilo, da zadevo predodeli razširjenemu senatu.

21 Splošno sodišče (drugi razširjeni senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka

22 Stranke so na obravnavi 6. junija 2017 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča. Na koncu obravnave Splošno sodišče ni zaključilo ustnega dela postopka in je od ECB zahtevalo, naj na eno vprašanje odgovori pisno, kar je zapisano v zapisniku o obravnavi. ECB je zahtevo izpolnila v predpisanih rokih.

23 Ustni del postopka je bil končan 10. julija 2017.

24 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj izpodbijani sklep razglasi za ničen.

25 ECB in Komisija Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– tožbo zavrne in

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

A. Dopustnost tožbe

26 ECB izpodbija dopustnost tožbe, ne da bi uradno vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 130 Poslovnika. V zvezi s tem ECB, prvič, opozarja, da je pooblastilo za vložitev te tožbe izdal predsednik upravnega odbora tožeče stranke, ki po francoskem pravu nima pooblastila za zastopanje, drugič, trdi, da tožeča stranka nima procesnega upravičenja za vložitev tožbe zoper izpodbijani sklep, razen zoper člen 2(3) in Prilogo II-2, in tretjič, izpodbija obstoj pravnega interesa tožeče stranke.

27 Tožeča stranka predlaga, naj se razlogi za nedopustnost, ki jih podaja ECB, zavrnejo.

1. Pravilnost pooblastila, izdanega svetovalcem tožeče stranke

28 ECB opozarja, da je prvotno pooblastilo, izdano svetovalcem tožeče stranke, izdal predsednik njenega upravnega odbora, čeprav iz odločb francoskih sodišč, ki razlagajo člena L.225-51-1 in L.225-56 francoskega code de commerce (trgovinski zakonik), izhaja, da predsednik upravnega odbora delniške družbe ni pooblaščen za pravno zastopanje te družbe, kajti to pooblastilo ima samo generalni direktor, razen v primeru sočasnega opravljanja obeh funkcij.

29 V skladu s členom 51(3) Poslovnika morajo odvetniki, kadar zastopajo pravno osebo zasebnega prava, sodnemu tajništvu predložiti pooblastilo stranke, ki jo zastopajo. Poleg tega v skladu s členom 51(4) Poslovnika, če pooblastilo ni predloženo, sodni tajnik zadevni stranki določi razumen rok za njegovo predložitev.

30 Člen 51(4) Poslovnika je treba razlagati tako, da je mogoče pomanjkljivost, da pooblastilo ni bilo predloženo ob vložitvi tožbe, odpraviti z naknadno predložitvijo vseh dokumentov, ki potrjujejo obstoj tega pooblastila (glej po analogiji sodbo z dne 4. februarja 2015, KSR/UUNT – Lampenwelt (Moon), T-374/13, EU:T:2015:69, točki 12 in 13; v zvezi s Poslovnikom Sodišča glej tudi sodbo z dne 19. junija 2014, Commune de Millau in SEMEA/Komisija, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, točki 33 in 34).

31 V obravnavani zadevi sta odvetnika tožeče stranke na podlagi takšne zahteve Splošnemu sodišču predložila dokument, ki ga je izdal njen pooblaščeni zastopnik, to je generalni direktor družbe, ki je potrdil namero, da s tožbo uspe.

32 Zato ni mogoče šteti, da tožba zaradi nepravilnosti pooblastila ni dopustna.

2. Procesno upravičenje tožeče stranke glede člena 2(1) izpodbijanega sklepa in Priloge I k temu sklepu

33 ECB v bistvu trdi, da ima tožeča stranka procesno upravičenje samo glede tistega dela izpodbijanega sklepa, ki jo zadeva, to je glede člena 2(3) in Priloge II-2.

34 Navesti je treba, da je treba izpodbijani sklep, čeprav je oblikovan in objavljen kot ena sama odločba, analizirati kot skupek več posamičnih odločb (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 15. oktobra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi/Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, EU:C:2002:582, točka 100), s katerimi se vsakemu od subjektov, naštetih v členu 2, naložijo bonitetne zahteve. V zvezi s tem je treba navesti, da je izpodbijani sklep v skladu z njegovim členom 6 sicer naslovljen na CNCM, vendar mora CNCM v skladu s členom 3(1) tega sklepa upravljalnemu organu vsakega od subjektov, naštetih v členu 2, sporočiti besedilo izpodbijanega sklepa in zadevno prilogo ter na podlagi člena 3(2) izpodbijanega sklepa ECB obvestiti o datumih teh sporočil.

35 V zvezi s členom 2(1) izpodbijanega sklepa, v katerem je navedeno, da „[CNCM] zagotavlja, da skupina Crédit mutuel stalno izpolnjuje zahteve iz Priloge I“, je treba ugotoviti, da je samo CNCM naslovnik tega sklepa v smislu člena 263 PDEU.

36 Zato je dopustno, da tožeča stranka izpodbija člen 2(1) izpodbijanega sklepa in Prilogo I, na katero se navedeni člen sklicuje, le če se ta del izpodbijanega sklepa nanjo neposredno in posamično nanaša ali če se ta del izpodbijanega sklepa nanjo neposredno nanaša in je izpodbijani sklep predpis, ki ne vsebuje izvedbenih ukrepov (glej v tem smislu sodbo z dne 26. septembra 2014, Royal Scandinavian Casino Århus/Komisija, T-615/11, neobjavljena, EU:T:2014:838, točka 25 in navedena sodna praksa).

37 Ker iz uvodne izjave 1 ter členov 2 in 3 izpodbijanega sklepa izhaja, da ECB meni, da je tožeča stranka subjekt skupine Crédit mutuel, za katero je ECB odločila, da bo predmet bonitetnega nadzora na konsolidirani podlagi prek CNCM, je treba šteti, da se člen 2(1) izpodbijanega sklepa in Priloga I, na katero se navedeni člen sklicuje, nanjo neposredno in posamično nanašata, ker je v njiju CNCM opredeljena kot subjekt, ki odgovarja ECB za njen bonitetni nadzor.

38 Iz tega nujno sledi, da ima tožeča stranka procesno upravičenje ne le glede člena 2(3) izpodbijanega sklepa in Priloge II-2 k temu sklepu, ampak tudi glede člena 2(1) tega sklepa in Priloge I k njemu.

3. Pravni interes tožeče stranke v zvezi z izpodbijanim sklepom

39 ECB izpodbija obstoj pravnega interesa tožeče stranke in najprej opozarja, da je izpodbijani sklep nehal pravno učinkovati 4. decembra 2015, ko je bil sprejet nov sklep, nato, da je delež temeljnega kapitala tožeče stranke višji od deleža, zahtevanega v izpodbijanem sklepu, in nazadnje, da tožeča stranka ni nikdar nasprotovala bonitetnemu nadzoru na konsolidirani podlagi, ki ga je nad skupino Crédit mutuel izvajal ACPR.

40 Opozoriti je treba, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso pravni interes za razglasitev ničnosti podan, samo če ima lahko že sama razglasitev ničnosti pravne posledice (glej v tem smislu sodbi z dne 24. junija 1986, AKZO Chemie/Komisija, 53/85, EU:C:1986:256, točka 21, in z dne 25. marca 1999, Gencor/Komisija, T-102/96, EU:T:1999:65, točka 40).

41 Opozoriti je treba, da razveljavitev izpodbijanega sklepa s sklepom z dne 4. decembra 2015 tožeči stranki ne odvzame pravnega interesa v zvezi izpodbijanim sklepom.

42 Razveljavitev akta institucije namreč ne pomeni priznanja njegove nezakonitosti z učinkom *ex nunc*, v nasprotju z razveljavitveno sodbo, na podlagi katere je razveljavljeni akt retroaktivno izločen iz pravnega reda in za katerega se šteje, da sploh ni obstajal (sodbe z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Svet, T-228/02, EU:T:2006:384, točka 35; z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-256/07, EU:T:2008:461, točka 48, in z dne 30. septembra 2009, Sison/Svet, T-341/07, EU:T:2009:372, točki 47 in 48).

43 Poleg tega tožeča stranka ohrani pravni interes v zvezi z izpodbijanim sklepom, da se prepreči, da bi morebitna razglasitev ničnosti sklepa, s katerim je bil razveljavljen, povzročila, da ima ponovno učinek. Če bi bil sklep z dne 4. decembra 2015 razglašen za ničen, bi se namreč stranke vrnile v položaj pred začetkom njegove veljavnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 31. marca 1971, Komisija/Svet, 22/70, EU:C:1971:32, točka 60), ki bi ga torej ponovno urejal izpodbijani sklep. Iz tega izhaja tudi, da ima tožeča stranka pravni interes, da predlaga razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa, s katerim ECB določa minimalne zahteve glede temeljnega kapitala, ne glede na raven njenega temeljnega kapitala, ko je veljal izpodbijani sklep.

44 Nazadnje, ker iz člena 2(1) izpodbijanega sklepa in Priloge I k njemu izhaja, da je tožeča stranka del skupine Crédit mutuel in se nadzoruje prek CNCM, tožeča stranka pa meni, da bi morala biti pod neposrednim bonitetnim nadzorom ECB, ima pravni interes v zvezi s tem delom izpodbijanega sklepa, ne glede na njen odnos, ko je bonitetni nadzor izvajal ACPR.

45 Glede na navedeno je treba razloge za nedopustnost, ki jih navaja ECB, zavrniti.

B. Vsebinska presoja

46 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja trditve, ki jih je mogoče razdeliti v tri tožbene razloge.

47 Čeprav se trditve na splošno nanašajo na izpodbijani sklep, se trditve iz prvih dveh tožbenih razlogov v resnici nanašajo samo na zakonitost člena 2(1) tega sklepa in Priloge I k njemu, s katerima ECB konsolidirani bonitetni nadzor skupine Crédit mutuel organizira tako, da se izvaja prek CNCM. S prvim tožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu trdi, da ta del izpodbijanega sklepa ni zakonit, ker CNCM ni kreditna institucija in zato ne more biti predmet bonitetnega nadzora ECB. Z drugim tožbenim razlogom trdi, da je ECB napačno ugotovila obstoj „skupine“ za namene bonitetnega nadzora.

48 S tretjim tožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu izpodbija določitev njenega temeljnega kapitala v višini 11 %, ker določitev kapitala presega minimalne zakonske zahteve na podlagi člena 16(1)(c) in (2)(a) osnovne uredbe. Čeprav se ta tožbeni razlog nanaša na izpodbijani sklep v celoti, je treba ugotoviti, da v resnici zadeva samo zakonitost člena 2(3) izpodbijanega sklepa in Priloge II-2 k njemu, ki se nanašata na bonitetne zahteve, naložene tožeči stranki.

1. Prvi in drugi tožbeni razlog, ki se nanašata na zakonitost člena 2(1) izpodbijanega sklepa in Priloge I k njemu

49 Iz uvodne izjave 1 in člena 2(1) izpodbijanega sklepa izhaja, da ECB konsolidirani bonitetni nadzor skupine Crédit mutuel izvaja prek CNCM, ki mora zagotavljati, da ta skupina stalno izpolnjuje zahteve iz Priloge I k temu sklepu.

50 Uvodoma je treba zavrniti trditev ECB, s katero izpodbija upoštevnost teh dveh tožbenih razlogov, ker naj bi tožeča stranka priznala, da je pomemben subjekt v smislu člena 6(4) osnovne uredbe, ki spada pod neposredni bonitetni nadzor ECB. Tožeča stranka s prvima tožbenima razlogoma namreč izpodbija način izvajanja tega bonitetnega nadzora, to je, da se nadzor nad njo izvaja prek CNCM, ker naj bi bila del skupine Crédit mutuel.

51 Poleg tega je treba poudariti, da razlogi, iz katerih se je ECB odločila organizirati konsolidirani bonitetni nadzor skupine Crédit mutuel prek CNCM, v izpodbijanem sklepu sicer niso izrecno navedeni, vendar pa je odbor za pregled v zvezi s tem podal obrazložitev, ki je povzeta zgoraj v točkah od 8 do 10. Ker je ECB v izpodbijanem sklepu odločila v skladu z mnenjem odbora za pregled, ki spada v kontekst izpodbijanega sklepa, je treba šteti, da je ECB razloge iz navedenega mnenja sprejela za svoje in da je utemeljenost izpodbijanega sklepa mogoče obravnavati ob upoštevanju navedenih razlogov (glej v tem smislu sodbo z dne 16. maja 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, T-122/15, v pritožbenem postopku, EU:T:2017:337, točke od 125 do 127).

52 Tožeča stranka v prvih dveh tožbenih razlogih izpodbija razlago, ki jo je podala ECB v zvezi s členom 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN in pogoji iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, na katerega napotuje prva določba.

53 V skladu s členom 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN „nadzorovana skupina“ med drugim pomeni „nadzorovane subjekte, ki imajo vsi glavne uprave v isti sodelujoči državi članici, pod pogojem, da so stalno povezani s centralnim organom, ki jih nadzoruje pod pogoji iz člena 10 Uredbe […] št. 575/2013 in ima sedež v isti sodelujoči državi članici“.

54 Člen 10 Uredbe št. 575/2013, naslovljen „Opustitev uporabe za kreditne institucije, ki so stalno povezane s centralnim organom“, določa:

„1. Pristojni organi lahko v skladu z nacionalno zakonodajo za eno ali več kreditnih institucij, ki so v isti državi članici in so stalno povezane s centralnim organom, ki jih nadzoruje in ima sedež v isti državi članici, delno ali v celoti opustijo uporabo zahtev iz delov od 2 do 8, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) obveznosti centralnega organa in povezanih institucij so skupna in solidarna odgovornost ali pa za obveznosti svojih povezanih institucij centralni organ jamči v celoti;

(b) kapitalska ustreznost in likvidnost centralnega organa in vseh povezanih institucij se spremljata kot celota na podlagi konsolidiranih računovodskih izkazov teh institucij;

(c) vodstvo centralnega organa je pooblaščeno za izdajanje navodil vodstvu povezanih institucij.“

55 Kadar se ustaljena sodna praksa uporabi za razlago določbe prava Unije, je treba upoštevati ne le besedilo določbe, temveč tudi njen kontekst in cilje, ki jih zasleduje ureditev, katere del je (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2005, VEMW in drugi, C-17/03, EU:C:2005:362, točka 41 in navedena sodna praksa).

56 V okoliščinah obravnavane zadeve se zdi koristno, da se pred presojo prvih dveh tožbenih razlogov, ki ju navaja tožeča stranka, poda teleološka in kontekstualna razlaga člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN.

a) Teleološka in kontekstualna razlaga člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN

57 Na prvem mestu, v zvezi s teleološko razlago člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN je treba navesti, da je v skladu z uvodno izjavo 9 te uredbe njen namen podrobneje oblikovati in določiti postopke sodelovanja, ki so vzpostavljeni z osnovno uredbo, med ECB in pristojnimi nacionalnimi organi znotraj enotnega mehanizma nadzora (v nadaljevanju: EMN) ter z imenovanimi nacionalnimi organi. Zato je treba pri teleološki razlagi člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN upoštevati tudi namen osnovne uredbe.

58 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da ima bonitetni nadzor skupin kreditnih institucij na konsolidirani podlagi predvsem dva namena.

59 Prvi namen je omogočiti ECB, da oceni morebitna tveganja kreditne institucije, ki ne nastajajo pri njej, temveč v skupini, katere del je.

60 V uvodni izjavi 26 osnovne uredbe je tako navedeno:

„Tveganja za varnost in trdnost kreditne institucije se lahko pojavljajo tako na ravni posamezne kreditne institucije kot na ravni bančne skupine ali finančnega konglomerata. Za zagotavljanje varnosti in trdnosti kreditnih institucij je treba predvideti posebne nadzorne ureditve, ki ta tveganja zmanjšujejo. Poleg nadzora posameznih kreditnih institucij bi morale naloge ECB vključevati konsolidirani nadzor […]“

61 Drugi namen bonitetnega nadzora skupin kreditnih institucij na konsolidirani podlagi je preprečiti, da bi se bonitetni nadzor subjektov, ki tvorijo te skupine, razdrobil med različne nadzorne organe.

62 Prvič, to se zlasti kaže v okoliščini, da se v skladu z uvodno izjavo 38 in členom 6(4) osnovne uredbe pomembnost kreditne institucije, od katere je odvisno, ali bo določene naloge bonitetnega nadzora izvajala samo ECB ali se bodo izvajale decentralizirano v okviru EMN (glej v tem smislu sodbo z dne 16. maja 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, T-122/15, v postopku pritožbe, EU:T:2017:337, točka 63), presoja na najvišji ravni konsolidacije v sodelujočih državah članicah. Ta namen je povzet v členu 40(1) in (2)(a) Okvirne uredbe o EMN v zvezi z nadzorovanimi skupinami.

63 Drugič, ta namen se kaže tudi v členu 40(2) Okvirne uredbe o EMN, iz katerega izhaja, da bi se ta nadzor, če bi bil subjekt, ki je del skupine, predmet bonitetnega nadzora ECB, bodisi ker bi izpolnjeval merilo neposredne javne finančne pomoči bodisi ker bi bil ena izmed treh najpomembnejših kreditnih institucij v sodelujoči državi članici, razširil na celotno skupino.

64 Iz navedenega izhaja, da je treba za spoštovanje namenov osnovne uredbe člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN in pogoje iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, na katere napotuje, razlagati tako, da se upošteva namen zakonodajalca omogočiti ECB celovit pregled nad vsemi tveganji, ki jim je izpostavljena kreditna institucija, in preprečiti, da bi se bonitetni nadzor razdrobil med ECB in nacionalne organe.

65 V zvezi z namenom člena 10(1) Uredbe št. 575/2013 je treba ugotoviti, da se ta uredba nanaša na bonitetne zahteve za kreditne institucije. V tem okviru cilj člena 10(1) Uredbe št. 575/2013 jasno izhaja iz njegovega besedila. To je možnost pristojnega organa, da za eno ali več kreditnih institucij, ki so v isti državi članici in so stalno povezane s centralnim organom, ki jih nadzoruje in ima sedež v isti državi članici, delno ali v celoti opusti uporabo določenih zahtev iz te uredbe. Poleg tega člen 10(2) navedene uredbe omogoča, da se za centralni organ na posamični podlagi opusti uporaba istih bonitetnih zahtev.

66 Vendar pa se v obravnavani zadevi pogoji iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013 ne uporabljajo na podlagi te uredbe, da bi se preučila možnost opustitve upoštevanja zahtev na posamični podlagi, temveč se uporabljajo zaradi napotitve v členu 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN, da se preveri obstoj nadzorovane skupine.

67 Poleg tega morebitno priznanje obstoja nadzorovane skupine v smislu člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN ne pomeni, da se kreditnim institucijam, ki tvorijo to skupino, prizna opustitev iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, saj ima pristojni organ še vedno možnost, da posamično opustitev zavrne, tudi če so izpolnjeni pogoji iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013.

68 Okoliščina, da so pogoji iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013 lahko izpolnjeni, namreč nima enakih posledic, če gre za člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN ali pa samo za člen 10(1) Uredbe št. 575/2013. V prvem primeru pomeni, da je skupina pod nadzorom ECB, če so izpolnjeni tudi pogoji iz člena 40 Okvirne uredbe o EMN. V drugem primeru opustitev bonitetnih zahtev na posamični podlagi znotraj skupine ni samodejna, ampak gre za možnost, ki jo ima pristojni organ.

69 Tako lahko ECB na podlagi upoštevanja pogojev iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013 ugotovi, da je treba uporabiti člen 2(21) Okvirne uredbe o EMN in bonitetni nadzor izvajati nad celo skupino, pri čemer kot pristojni organ na podlagi Uredbe št. 575/2013 subjektom v skupini zavrne opustitev upoštevanja bonitetnih zahtev na posamični podlagi.

70 Iz navedenega izhaja, da je za razlago člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN upošteven samo njegov namen, ne glede na to, da napotuje na člen 10(1) Okvirne uredbe o EMN.

71 Na drugem mestu, v zvezi s kontekstualno razlago člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN je treba opozoriti, da se je odbor za pregled v mnenju večkrat skliceval na vsebino smernice CECB, da je ugotovil izpolnjevanje pogojev iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013. Zato je treba preučiti, ali je ta smernica del pravnega konteksta člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN, ki bi lahko bil upošteven za razlago pogojev iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, na katere napotuje.

72 Spomniti je treba, da je CECB predhodnik Evropskega bančnega organa (EBA) in da se smernica CECB nanaša na razlago člena 3 Direktive 2006/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2006 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti kreditnih institucij (preoblikovano) (UL 2006, L 177, str. 1), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/111/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o spremembi direktiv 2006/48/ES, 2006/49/ES in 2007/64/ES glede bank, ki so odvisne od centralnih institucij, nekaterih postavk lastnih sredstev, velikih izpostavljenosti, nadzornih režimov in kriznega upravljanja (UL 2009, L 302, str. 97). Člen 3 Direktive 2006/48 je določal, da „[e]na ali več kreditnih institucij, ki so v isti državi članici in ki so stalno odvisne od centralnega organa, ki jih nadzoruje in ki je ustanovljen v isti državi članici, so lahko izvzete od zahtev iz členov […], če nacionalna zakonodaja predvidi, da […]“. Nato so bili v njem navedeni trije pogoji, ki so zdaj v členu 10(1) Uredbe št. 575/2013.

73 Poleg tega je treba navesti, da je bila smernica CECB sprejeta na zahtevo zakonodajalca v tem smislu, opisano v uvodni izjavi 2 Direktive 2009/111. V njej je bilo namreč predlagano, da CECB „zagotovi […] smernice, da bi se […] spodbujala konvergenca nadzornih praks [v zvezi s členom 3 Direktive 2006/48]“.

74 Zato se lahko smernica CECB, glede na to, da je besedilo pogojev iz člena 3 Direktive 2006/48 enako kot v členu 10(1) Uredbe št. 575/2013, in glede na okoliščine sprejetja smernice CECB, to je, da jo je na zahtevo zakonodajalca sprejel takratni pristojni organ, upošteva kot pravni kontekst člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN.

75 Vendar pa razlaga upoštevne zakonodaje, ki jo poda upravni organ, ne more zavezovati sodišča Unije, ki je v skladu s členom 19 PEU edino pristojno za razlago prava Unije.

76 Poleg tega je treba poudariti, da je razlaga, ki jo je podal CECB, upoštevala samo namen člena 3 Direktive 2006/48, ki je podoben namenu člena 10 Uredbe št. 575/2013, to je, dovoliti opustitev upoštevanja bonitetnih zahtev na posamični podlagi, če te zahteve spoštuje skupina.

77 Iz razlogov, navedenih v točkah od 66 do 70 zgoraj, pa ni pomemben ta namen, temveč namen člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN, ki ga ob sprejetju smernice CECB ni bilo mogoče upoštevati.

78 Zato smernici CECB, čeprav jo sodišče Unije morebiti lahko upošteva, ni mogoče pripisati kakršne koli veljave.

b) Prvi tožbeni razlog: CNCM ni kreditna institucija

79 Tožeča stranka trdi, da tako iz osnovne uredbe in Okvirne uredbe o EMN kot iz Uredbe št. 575/2013 izhaja, da je bonitetni nadzor na konsolidirani podlagi institucij, povezanih s centralnim organom, mogoč le, če je ta organ kreditna institucija, kar pa CNCM ni.

80 ECB ob podpori Komisije predlaga zavrnitev tega tožbenega razloga.

81 Najprej je treba navesti, da tožeča stranka v svojih pisanjih sicer opozarja, da se člen 127(6) PDEU in osnovna uredba nanašata na bonitetni nadzor kreditnih institucij, vendar ne podaja nobenega ugovora nezakonitosti člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN, ki bi se nanašal na to, da bi bil ta člen, če bi ga bilo treba razlagati tako, da ne pomeni, da mora biti centralni organ kreditna institucija, v nasprotju s členom 127(6) PDEU ali osnovno uredbo, kar je potrdila na obravnavi.

82 Zato zadošča, da se v okviru tega tožbenega razloga preveri, ali je treba pojem „centralni organ“ v smislu člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN razumeti tako, da pomeni kreditno institucijo.

83 Ker člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN napotuje na pogoje iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, je treba preučiti, ali to, da gre za kreditno institucijo, izhaja bodisi neposredno iz člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN bodisi posredno iz navedenih pogojev.

1) Ali to, da je centralni organ kreditna institucija, izhaja iz člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN

84 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je treba člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN, ker se člen 127(6) PDEU in osnovna uredba nanašata na bonitetni nadzor kreditnih institucij, razlagati tako, da pomeni, da so centralni organi kreditne institucije. Dodaja, da to, da v taki konfiguraciji ECB nima pristojnosti za nadzor ali sankcioniranje, potrjuje, da konsolidiranega bonitetnega nadzora ni mogoče izvajati prek centralnega organa, ki ni kreditna institucija.

85 V skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 55, je treba podati jezikovno, teleološko in kontekstualno razlago člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN.

86 Na prvem mestu, v zvezi z jezikovno razlago člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN je treba navesti, da v besedilu tega člena ni omenjeno, da mora biti centralni organ kreditna institucija, v nasprotju s primerom iz člena 2(21)(a) te uredbe, ki se izrecno nanaša na bonitetni nadzor skupine, katere nadrejena oseba je kreditna institucija.

87 Na drugem mestu, v zvezi s teleološko razlago člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN je treba upoštevati tudi namene, opisane zgoraj v točki 64.

88 Ne da bi bilo treba podrobno preučiti pogoje iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, kajti ta presoja spada v okvir drugega tožbenega razloga, je v tej fazi dovolj poudariti, da bi, če bi bili navedeni pogoji izpolnjeni, iz tega logično sledilo, da so si institucije, povezane s centralnim organom, dovolj blizu, da se ugotovi obstoj skupine. Natančneje, pogoj glede solidarne odgovornosti iz člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 lahko v primeru propada kreditne institucije povzroči tveganje za ostale subjekte, povezane z istim centralnim organom. Zato je v skladu z namenom osnovne uredbe in Okvirne uredbe o EMN, da se upošteva opredelitev „nadzorovana skupina“ v smislu člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN, ne glede na to, ali je centralni organ skupine kreditna institucija ali ne.

89 Poleg tega, če bi bilo treba slediti analizi tožeče stranke, bi to pomenilo, da bi različne institucije, povezane s centralnim organom, ki ni kreditna institucija, izpolnjuje pa pogoje iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, glede na njihovo pomembnost spadale bodisi samo pod nadzor ECB bodisi pod neposredni nadzor pristojnih nacionalnih organov v okviru EMN, kar bi v nasprotju z namenom osnovne uredbe in Okvirne uredbe o EMN povzročilo razdrobitev bonitetnega nadzora.

90 Na tretjem mestu, v zvezi s kontekstualno razlago člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN tožeča stranka upravičeno opozarja, da po eni strani osnovna uredba v bistvu daje ECB določena pooblastila, med katerimi je celo to, da lahko naloži upravne sankcije, ki so posledica nadzorniških nalog, ki so prenesene nanjo, in po drugi strani da upoštevne določbe osnovne uredbe ne določajo, da se taka pooblastila izvajajo v zvezi s centralnimi organi iz člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN.

91 Tako člen 10 osnovne uredbe, ki se nanaša na zahteve po predložitvi informacij, kot člen 11, ki se nanaša na splošne preiskave, in člen 16, ki se nanaša na nadzorniška pooblastila, namreč zadevajo izvrševanje pooblastil ECB v zvezi s kreditnimi institucijami, finančnimi holdingi, mešanimi poslovnimi holdingi in mešanimi finančnimi holdingi. Poleg tega je v členu 18 te uredbe omenjena možnost, da se kreditnim institucijam, finančnim holdingom in mešanim finančnim holdingom izrečejo sankcije.

92 Vendar je treba upoštevati, da se, kot je navedeno v uvodni izjavi 38, drugi stavek, osnovne uredbe, bonitetni nadzor na konsolidirani podlagi za skupine opravlja poleg bonitetnega nadzora na posamični podlagi za kreditne institucije, ki jo sestavljajo, ne pa namesto njega.

93 Zato to, da ECB takih pooblastil ne more izvajati v zvezi s centralnim organom, ki ni kreditna institucija, ne ovira izvajanja ustreznega bonitetnega nadzora, ker lahko ECB svoja pooblastila uporabi v zvezi s subjekti, povezanimi s tem centralnim organom.

94 Iz navedenega izhaja, da člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN ni mogoče razlagati tako, da pomeni, da je centralni organ kreditna institucija.

2) Vprašanje, ali to, da je centralni organ kreditna institucija, izhaja iz člena 10 Uredbe št. 575/2013

95 Tožeča stranka meni, da upoštevanje Uredbe št. 575/2013 pomeni, da mora biti centralni organ kreditna institucija. V zvezi s tem se po eni strani sklicuje na člen 11(4) Uredbe št. 575/2013 in po drugi na člen 10(1)(b) iste uredbe.

96 Na prvem mestu, člen 11(4) Uredbe št. 575/2013 določa, da „[č]e se uporablja člen 10, centralni organ iz navedenega člena izpolnjuje zahteve iz delov 2 do 8 na podlagi konsolidiranega položaja celote, ki jo predstavlja centralni organ skupaj s svojimi povezanimi institucijami“. Deli od 2 do 8 se nanašajo na kapital, kapitalske zahteve, velike izpostavljenosti, izpostavljenosti prenesenemu kreditnemu tveganju, likvidnost, finančni vzvod oziroma razkritje s strani institucij. Tožeča stranka v bistvu trdi, da lahko take zahteve upošteva samo kreditna institucija.

97 Ugotoviti je treba, da take utemeljitve ni mogoče sprejeti, ker upoštevanje člena 11(4) Uredbe št. 575/2013 spreminja v pogoj za uporabo člena 10 iste uredbe, kar je v nasprotju z jezikovno razlago člena 10 in povezavo med obema določbama.

98 Po eni strani v besedilu člena 10 Uredbe št. 575/2013 ni nobenega sklica na člen 11(4) iste uredbe.

99 Po drugi strani je logika razmerja med tema določbama taka, da je izvajanje člena 11(4) Uredbe št. 575/2013 posledica uporabe člena 10 iste uredbe, ne pa pogoj zanjo. Kadar namreč pristojni organ na podlagi člena 10 Uredbe št. 575/2013 subjekte, povezane s centralnim organom, izvzame iz bonitetnih zahtev na posamični podlagi, se uporabi člen 11(4) Uredbe št. 575/2013, ki temu centralnemu organu nalaga, da izpolnjuje bonitetne zahteve na podlagi konsolidiranega položaja celote, ki jo predstavlja skupaj s povezanimi institucijami.

100 V zvezi s tem je treba spomniti, da tukaj ne gre za utemeljenost odločitve o opustitvi upoštevanja bonitetnih zahtev na posamični podlagi za institucije, povezane s centralnim organom, temveč za obstoj skupine v smislu člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN. Ta člen pa napotuje samo na člen 10 Uredbe št. 575/2013, ne pa tudi na člen 11(4) iste uredbe.

101 Čeprav je lahko morebitna težava centralnega organa z upoštevanjem določb člena 11(4) Uredbe št. 575/2013 upošteven pomislek za pristojni organ, kadar odloča o posamični opustitvi – ki ostaja možnost, tudi če so pogoji iz člena 10 Uredbe št. 575/2013 izpolnjeni – pa ne vpliva na izvajanje bonitetnega nadzora ECB nad celo skupino.

102 Na drugem mestu, pogoj iz člena 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013 določa, da se „kapitalska ustreznost in likvidnost centralnega organa in vseh povezanih institucij […] spremljata kot celota na podlagi konsolidiranih računovodskih izkazov teh institucij“.

103 Vprašanje, ali CNCM izpolnjuje ta pogoj, se obravnava v drugem delu drugega tožbenega razloga. V tej fazi je treba samo preveriti, ali upoštevanje člena 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013 nujno pomeni, da je centralni organ kreditna institucija.

104 Za izpolnjevanje tega pogoja morata biti izpolnjeni dve merili. Prvo se nanaša na obstoj konsolidiranih računovodskih izkazov skupine. Drugo pa na nadzor kapitalske ustreznosti in likvidnosti vseh subjektov v skupini na podlagi omenjenih konsolidiranih računovodskih izkazov.

105 V zvezi s tem je treba stališču iz točke 24 smernice CECB, da je treba to zahtevo po nadzoru kapitalske ustreznosti in likvidnosti vseh subjektov v skupini na podlagi konsolidiranih računovodskih izkazov obravnavati z bonitetnega vidika, pritrditi, ker člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN zadeva prav opredelitev nadzorovanih skupin.

106 Prav tako je CECB v smernici upravičeno opozoril, da ni nujno, da je centralni organ kreditna institucija, ker izpolnjevanje dveh meril, izrecno navedenih v členu 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013, zadošča, da se nadzor nad tem, ali skupina spoštuje bonitetne zahteve, lahko izvaja.

107 Obstoj konsolidiranih računovodskih izkazov namreč omogoča celovit pregled nad finančnim položajem celote, ki jo tvorijo centralni organ in z njim povezane institucije, in na podlagi teh izkazov lahko pristojni organ preveri, ali sta likvidnost in kapitalska ustreznost te celote v skladu z bonitetnimi zahtevami in ali je centralni organ kreditna institucija ali ne.

108 Zato je treba ugotoviti, da ne iz člena 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013 ne člena 11(4) iste uredbe ne izhaja, da mora biti centralni organ kreditna institucija, da se uporabi člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN.

109 Glede na navedeno je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

c) Drugi tožbeni razlog: neobstoj nadzorovane skupine v smislu člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN in člena 10 Uredbe št. 575/2013

110 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da Crédit mutuel ne izpolnjuje pogojev iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013, na katerega napotuje člen 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN, in je zato ni mogoče opredeliti kot „skupino“ v smislu te določbe. Ta tožbeni razlog se lahko razdeli na tri dele, ki se nanašajo na kršitev pogojev iz člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013, 10(1)(b) navedene uredbe oziroma 10(1)(c) iste uredbe.

1) Prvi del drugega tožbenega razloga: kršitev člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013

111 Tožeča stranka najprej poudarja, da iz člena 6 Uredbe št. 575/2013 izhaja, da za kreditne institucije načeloma veljajo bonitetne zahteve na posamični podlagi in da možnost, ki jo daje člen 10 iste uredbe, pomeni izjemo, ki se uporablja samo, kadar se skupina lahko šteje za enoten subjekt in kadar uporaba bonitetnih zahtev na posamični podlagi nima nobene dodane vrednosti.

112 Tožeča stranka trdi, da CNCM nima kapitala niti nima pravice imeti kapital, s katerim bi lahko jamčila ali solidarno odgovarjala za obveznosti svojih povezanih subjektov, zato je ECB napačno ugotovila, da je pogoj iz člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen.

113 Na prvem mestu tožeča stranka v bistvu trdi, da se pojma solidarnost in jamstvo lahko razlagata le ob upoštevanju pravil francoskega prava, ki urejajo razmerje med CNCM in povezanimi subjekti. Vendar, prvič, med CNCM in povezanimi subjekti naj ne bi bilo nobene solidarnosti v smislu člena 1200 francoskega code civil (civilni zakonik) v razmerju do njihovih posojilodajalcev. Drugič, CNCM naj ne bi izdajala jamstev za obveznosti svojih povezanih subjektov v smislu člena 2288 francoskega civilnega zakonika in naj ne bi zagotavljala samostojnih jamstev v smislu člena 2321 istega zakonika. Tretjič, člena L.511-31 CMF naj ne bi bilo mogoče razlagati tako, da pomeni, da obstaja solidarnost CNCM ali da CNCM jamči za svoje povezane subjekte. Četrtič, enako naj bi veljalo za posebne določbe, ki se uporabljajo za CNCM, iz člena L.512-55 in naslednjih CMF. Tožeča stranka dodaja, da ne obstaja noben mehanizem finančne pomoči znotraj skupine, kakršen bi lahko bil sprejet na podlagi člena L.613-46 in naslednjih CMF.

114 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da CNCM nima nobene pristojnosti za prenos kapitala med povezanimi subjekti. Po eni strani naj člen L. 511-31 CMF ne bi določal, da centralni organi lahko opravljajo take prenose, in po drugi strani naj bi nedavna sodna praksa Conseil constitutionnel (ustavni svet, Francija) onemogočila samovoljne prenose brez soglasja zadevnih povezanih subjektov.

115 Na tretjem mestu tožeča stranka trdi, da splošni sklep CNCM št. 1-1992 z dne 10. marca 1992 o solidarnosti med kreditnimi zadrugami in kmetijskimi kreditnimi zadrugami ne določa, da so obveznosti centralnega organa in povezanih subjektov solidarne ali da medsebojno jamčijo za obveznosti. Opozarja, da je v izpodbijanem sklepu poudarjeno, da solidarnostni mehanizem znotraj Crédit mutuel ni opredeljen. Meni tudi, da na podlagi obstoja sredstev v višini 2 % vlog v CCCM ni mogoče sklepati, da je pogoj iz člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen.

116 ECB ob podpori Komisije predlaga, naj se prvi del drugega tožbenega razloga zavrne.

117 V zvezi s prvim pogojem je treba preveriti, ali so obveznosti CNCM in povezanih institucij skupna in solidarna odgovornost ali pa za obveznosti svojih povezanih institucij centralni organ jamči v celoti.

118 Na prvem mestu je treba v zvezi s pomenom člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 najprej zavrniti trditev tožeče stranke, da je treba izraza „skupna in solidarna odgovornost“ in „za obveznosti […] jamči“ razlagati ob upoštevanju ustreznih členov francoskega civilnega zakonika.

119 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča namreč iz zahtev za enotno uporabo prava Unije in iz načela enakosti izhaja, da je treba izraze iz določbe prava Unije, ki se pri opredelitvi smisla in področja uporabe ne sklicuje posebej na pravo držav članic, običajno razlagati samostojno in enotno v vsej Uniji, pri čemer je treba pri tej razlagi upoštevati sobesedilo določbe in cilj, ki mu sledi zadevna ureditev (glej sodbo z dne 5. decembra 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, točka 23 in navedena sodna praksa).

120 Ker v Uredbi št. 575/2013 pojma „solidarnost“ in „jamstvo“ nista opredeljena s sklicevanjem na pravo držav članic, je treba šteti, da gre za samostojna pojma prava Unije.

121 Odbor za pregled se je v mnenju skliceval na razlago iz smernice CECB.

122 V zvezi s tem je v točki 19 smernice CECB upravičeno navedeno, da pogoj iz člena 3(1)(a) Direktive 2006/48, katerega besedilo je podobno besedilu člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013, določa različne možnosti, to so ali jamstvo centralnega organa za povezane subjekte ali vzajemno jamstvo centralnega organa in povezanih subjektov ali sistem navzkrižnih jamstev znotraj skupine v tem smislu, da povezani subjekti jamčijo tudi eden za drugega.

123 CECB v točki 20 svoje smernice v bistvu meni, da morajo za obstoj jamstva ali solidarnosti „vzpostavljeni mehanizmi […] zagotavljati, da ni pravnih ali praktičnih ovir za takojšnji prenos kapitala in likvidnih sredstev znotraj skupine, da se lahko zagotovi izpolnjevanje obveznosti do upnikov centralnega organa in povezanih subjektov“ in da mora biti „cela skupina sposobna z vzpostavljenimi mehanizmi zagotoviti potrebno podporo iz razpoložljivih sredstev“.

124 Ugotoviti je treba, da drugega vidika razlage CECB ni mogoče v celoti sprejeti, vsaj ne v okoliščinah, v katerih se člen 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 uporabi zaradi sklica v členu 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN.

125 Če bi bilo namreč treba slediti stališču CECB, bi to pomenilo, da bi bilo treba pogoj iz člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 razlagati ob upoštevanju pogoja, ki se nanaša na prenose sredstev med nadrejeno osebo in podrejenimi družbami zaradi opustitve upoštevanja bonitetnih zahtev na posamični podlagi. Ta pogoj je bil v členu 69 Direktive 2006/48 in je zdaj v členu 7(1)(a) Uredbe št. 575/2013, ki v bistvu govori o „pomembnih praktičnih ali pravnih ovir[ah] za takojšnji prenos kapitala ali poravnavo obveznosti s strani nadrejene osebe“.

126 Vendar pa je po eni strani treba navesti, da je besedilo teh dveh določb, to je členov 7(1)(a) in 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013, različno, kar ni v prid razlagi, v skladu s katero se izrazi, ki jih je zakonodajalec uporabil za eno vrsto položajev, to je za odnose med nadrejeno osebo in njenimi podrejenimi družbami, razširijo na drugo vrsto položajev, to je na razmerja med povezanimi institucijami in centralnim organom.

127 Po drugi strani bi bila taka razlaga v nasprotju z namenom člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN.

128 Kot je poudarjeno zgoraj v točkah od 59 do 64, je namreč namen pojma skupina v okviru osnovne uredbe in Okvirne uredbe o EMN zlasti omogočiti ECB, da oceni morebitna tveganja kreditne institucije, ki ne nastajajo pri njej, temveč v skupini, katere del je. Ker pa obstaja obveznost prenosa kapitala in likvidnih sredstev znotraj skupine, da se zagotovi izpolnjevanje obveznosti do upnikov – ne glede na to, ali se prenos izvede na načine, ki jih opisuje CECB, ali ne – se lahko tveganje, ki mu je izpostavljena povezana kreditna institucija, razširi na celo skupino, katere del je, kar pomeni, da ECB lahko izvaja bonitetni nadzor nad celoto, ki jo tvorijo centralni organ in povezani subjekti.

129 Iz istega razloga trditev tožeče stranke, da je treba po logiki Uredbe št. 575/2013 člen 10 te uredbe uporabiti samo takrat, kadar uporaba bonitetnih zahtev na posamični podlagi nima nobene dodane vrednosti, ni upoštevna, ker gre v obravnavanem primeru samo za obstoj nadzorovane skupine v smislu člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN in ker iz razlogov, opisanih zgoraj v točkah od 67 do 69, ugotovitev, da taka skupina obstaja, ne povzroči, da se subjektom te skupine samodejno odobri opustitev iz člena 10(1) Uredbe št. 575/2013.

130 Zato je v skladu z namenom člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN in besedilom člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013, da se ugotovi, da je pogoj iz zadnje določbe izpolnjen, če obstaja obveznost prenosa kapitala in likvidnih sredstev znotraj skupine, da se zagotovi izpolnjevanje obveznosti do upnikov.

131 Na drugem mestu, v zvezi z uporabo prvega pogoja v obravnavanem primeru je treba spomniti, da je odbor za pregled v utemeljitev upoštevanja tega pogoja navedel več razlogov. Gre za, prvič, besedilo člena L.511-31 CMF, drugič, brezpogojno obveznost CNCM, da intervenira v korist podružnic v težavah, ki naj bi izhajala iz sklepa CNCM št. 1-1992 z dne 10. marca 1992 (glej točko 115 zgoraj), tretjič, obstoj sredstev CNCM in CCCM, ki se lahko uporabijo, četrtič, statut CCCM, in petič, okoliščino, da je bila v preteklosti subjektom v težavah zagotovljena izredna pomoč.

132 V zvezi s prvim razlogom, ki ga poudarja odbor za pregled, in sicer gre za besedilo člena L.511-31 CMF, je treba spomniti, da je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da je treba področje uporabe zakonov in drugih predpisov presojati glede na to, kako jih razlagajo nacionalna sodišča (glej sodbo z dne 16. septembra 2015, Komisija/Slovaška, C-433/13, EU:C:2015:602, točka 81 in navedena sodna praksa). Vendar če ni odločb pristojnih nacionalnih sodišč, mora o obsegu navedenih zakonov in predpisov odločiti Splošno sodišče.

133 Iz besedila člena L.511-31 CMF izhaja samo, da morajo navedeni centralni organi sprejeti „vse potrebne ukrepe, zlasti za zagotavljanje likvidnosti in kapitalske ustreznosti vsake od teh institucij in družb kot tudi cele mreže“.

134 Ugotoviti je treba, da na podlagi besedila člena L.511–31 CMF ni mogoče ugotoviti, ali je pogoj iz člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen, kajti sklicevanje na „potrebne ukrepe“ za „zagotavljanje likvidnosti in kapitalske ustreznosti vsake od teh institucij in družb kot tudi cele mreže“ je preveč splošno, da bi se iz njega lahko sklepalo, da obstaja obveznost prenosa kapitala in likvidnih sredstev znotraj skupine, da se zagotovi izpolnjevanje obveznosti do upnikov.

135 Nasprotno pa iz besedila sklepa z dne 10. marca 1992 izhaja, da obstaja solidarnostni mehanizem za podružnice v težavah, to je podružnice, ki ne morejo upoštevati bančnih predpisov, ki niso kos izjemni nesreči, ki imajo negativen rezultat in katerih obratna sredstva so negativna (člen 2). Navedeno je, da je ta intervencija lahko v obliki plačanih predplačil, ki lahko vključujejo subvencijo v višini zneska obresti na predplačilo, subvencij, običajnih posojil ali posojil z udeležbo pri dobičku in brezplačnih jamstev za vse ali del njihovih obveznosti (člen 3). Nazadnje iz njega izhaja tudi, da se ta solidarnost načeloma sicer izvaja na regionalni ravni, vendar lahko podružnica zaprosi za nacionalno solidarnost (člen 4) in da mora CNCM v takem primeru obvezno intervenirati v korist podružnice v težavah (člen 5).

136 Ti elementi dokazujejo, da znotraj Crédit mutuel obstaja obveznost prenosa kapitala in likvidnih sredstev, katere namen je zagotoviti izpolnjevanje obveznosti do upnikov.

137 Zato je ECB, čeprav je v Prilogi I k izpodbijanemu sklepu lahko poudarila določene slabosti pri izvajanju tega solidarnostnega mehanizma, samo na podlagi njegovega obstoja upravičeno ugotovila, da je bil pogoj iz člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen.

138 V skladu z ustaljeno sodno prakso, kadar določeni razlogi neke odločitve zadostujejo, da jo pravno utemeljijo, potem napake v zvezi z drugimi razlogi tega akta v nobenem primeru ne vplivajo na njegov izrek (glej v tem smislu po analogiji sodbi z dne 12. julija 2001, Komisija in Francija/TF1, C-302/99 P in C-308/99 P, EU:C:2001:408, točka 27, in z dne 12. decembra 2006, SELEX Sistemi Integrati/Komisija, T-155/04, EU:T:2006:387, točka 47). Na podlagi te sodne prakse Splošno sodišče meni, da ni treba preučiti utemeljenosti drugih razlogov, ki jih odbor za pregled navaja v mnenju.

139 Te ugotovitve ne ovrže nasprotna trditev tožeče stranke. To velja zlasti za sklicevanje na odločbo Conseil constitutionnel (ustavni svet) št. 2014-449 QPC z dne 6. februarja 2015, ker se je nanašala izključno na skladnost določbe CMF, ki je dovoljevala, da ACPR odredi prenos portfelja po uradni dolžnosti na škodo zavarovalnice, s francosko ustavo, zato ni upoštevna za solidarnostni mehanizem med povezanimi institucijami, ki so del iste bančne skupine.

140 Glede na navedeno je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrniti.

2) Drugi del drugega tožbenega razloga: kršitev člena 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013

141 Tožeča stranka trdi, da je ECB napačno ugotovila, da je pogoj iz člena 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen.

142 Na prvem mestu, pojma kapitalska ustreznost in likvidnost naj bi bila smiselna samo v zvezi s kreditno institucijo, CNCM pa je združenje.

143 Na drugem mestu, posojilodajalci, bonitetne agencije in regulatorji naj bi kapitalsko ustreznost in likvidnost presojali na ravni skupin, povezanih s CNCM. Računovodski izkazi, ki jih objavlja CNCM, naj bi bili samo umeten seštevek različnih skupin, saj niso gospodarska enota.

144 Na tretjem mestu, odbor za pregled naj bi na podlagi člena L.511-20 CMF, v skladu s katerim se „za namene uporabe tega zakonika šteje, da so finančne institucije in družbe, povezane v mrežo, ter centralni organ v smislu člena L.511-31 del iste skupine“, napačno ocenil, da je ta pogoj izpolnjen. Tožeča stranka trdi, da ta opredelitev „skupine“ velja samo za uporabo CMF in ni upoštevna za vprašanje, ali so pogoji iz člena 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013 izpolnjeni. Prav tako na podlagi člena L.511-31 CMF in člena 25 statuta CNCM ne bi bilo mogoče dokazati, da je ta drugi pogoj izpolnjen. Enako naj bi veljalo za člen 2 navedenega statuta in druge določbe CMF, na katere se sklicuje ECB.

145 ECB in Komisija predlagata, naj se drugi del drugega tožbenega razloga zavrne.

146 Člen 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013 določa, da se morata „kapitalska ustreznost in likvidnost centralnega organa in vseh povezanih institucij […] spremljat[i] kot celota na podlagi konsolidiranih računovodskih izkazov teh institucij“.

147 Iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah 104 in 105, je treba ta pogoj razumeti tako, da vključuje izpolnjevanje dveh meril. Prvo se nanaša na obstoj konsolidiranih računovodskih izkazov skupine. Drugo pa na nadzor kapitalske ustreznosti in likvidnosti z bonitetnega vidika vseh subjektov v skupini na podlagi njenih konsolidiranih računovodskih izkazov.

148 Odbor za pregled je v mnenju ocenil, da je ta pogoj izpolnjen tako z vidika odgovornosti CNCM na podlagi člena L.511-31 CMF v zvezi z likvidnostjo in kapitalsko ustreznostjo povezanih institucij in cele mreže kot tudi besedila člena 25 statuta CNCM.

149 Splošno sodišče meni, da je treba tej ugotovitvi pritrditi.

150 Prvo merilo je treba šteti za izpolnjeno, ker v skladu s členom 25 statuta CNCM njen upravni odbor „sprejme letni računovodski izkaz [CNCM], nacionalne konsolidirane računovodske izkaze in pripravi poslovna poročila za te izkaze“.

151 V zvezi z drugim merilom je treba navesti, da v skladu s členom L.511-31 CMF centralni organi „sprejmejo vse potrebne ukrepe, zlasti za zagotavljanje likvidnosti in kapitalske ustreznosti vsake od teh institucij in družb kot tudi cele mreže“ ter „svoje povezane kreditne institucije in finančne družbe zastopajo pred […] [ACPR]“. Iz tega logično sledi, da je CNCM na podlagi CMF pooblaščena, da zastopa Crédit mutuel pred organi za bonitetni nadzor nad izpolnjevanjem zahtev glede kapitalske ustreznosti in likvidnosti. Zato se lahko tudi drugo merilo šteje za izpolnjeno.

152 Trditev tožeče stranke, da ta pogoj ne more biti izpolnjen, ker CNCM ni kreditna institucija, je treba zavrniti iz razlogov, pojasnjenih zgoraj v točki 106.

153 Glede na navedeno je treba drugi del drugega tožbenega razloga zavrniti.

3) Tretji del drugega tožbenega razloga: kršitev člena 10(1)(c) Uredbe št. 575/2013

154 Tožeča stranka trdi, da je ECB napačno ugotovila, da je pogoj iz člena 10(1)(c) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen.

155 Tožeča stranka meni, da CNCM ni pooblaščena za izdajanje navodil svojim povezanim subjektom v smislu te določbe na ključnih področjih življenja kreditne institucije, glede na to da je člen L.511-31 CMF napisan zelo splošno. Da bi tako pooblastilo obstajalo, bi ga moral zakonodajalec izrecno določiti, kot ga je za centralni organ skupine BPCE s členom L.512-107 CMF. Primerjava s členom L.512-56 CMF, ki se uporablja za Crédit mutuel, bi pokazala, da takega pooblastila nima, kajti sklicevanje na to, da CNCM sprejme „potrebne ukrepe“, naj ne bi vključevalo možnosti, da izdaja navodila. Poleg tega naj tako pooblastilo CNCM ne bi bilo dodeljeno s pogodbo. V zvezi s pooblastilom CNCM za sankcioniranje, ki ga ima na podlagi člena R.512-24 CMF, tožeča stranka trdi, da iz njega ni mogoče sklepati, da ima pooblastilo za izdajanje navodil vodstvu povezanih institucij. Pooblastila za sankcioniranje, določena v statutu CNCM, pa naj ne bi bila zakonita.

156 ECB ob podpori Komisije predlaga, naj se tretji del drugega tožbenega razloga zavrne.

157 Da bi se preverilo, ali je ECB upravičeno ugotovila, da je pogoj iz člena 10(1)(c) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen, je treba preveriti, ali je vodstvo CNCM pooblaščeno za izdajanje navodil vodstvu povezanih institucij.

158 Odbor za pregled se je v mnenju skliceval na pravico, ki jo ima CNCM na podlagi člena L.511-31 CMF, da sprejme „vse potrebne ukrepe, zlasti za zagotavljanje likvidnosti in kapitalske ustreznosti vsake od teh institucij in družb kot tudi cele mreže“, in na dolžnost, ki ji jo nalaga isti člen, da zagotavlja, da „se zakoni in drugi predpisi uporabljajo za te institucije in družbe, ter [opravlja] upravni, tehnični in finančni nadzor nad njihovo organizacijo in upravljanjem“. Poudaril je tudi obveznost podružnic Crédit mutuel, da „upoštevajo statut, poslovnik, navodila in odločitve [CNCM] in regionalne zveze, katere člani morajo biti“, v skladu s členom R.512-20, drugi odstavek, CMF. Nazadnje je poudaril, da ima CNCM pooblastilo za sankcioniranje. Po eni strani se je skliceval na člen R.512-24 CMF, ki ji omogoča, da za podružnico, ki bi kršila veljavno zakonodajo, uporabi eno od naslednjih sankcij:

„opozorilo, grajo [ali] črtanje s seznama kreditnih zadrug“, in po drugi strani na člena 10 in 25 statuta CNCM, ki ji omogočata, da izključi zvezo, izreče nezaupanje predsedniku zveze ali kreditne zadruge oziroma odvzame dovoljenje izvršnemu direktorju.

159 Iz teh določb izhajajo trije povezani elementi: prvič, dolžnost CNCM, da zagotavlja zlasti likvidnost in kapitalsko ustreznost skupine in subjektov, ki jo sestavljajo, ter upoštevanje zahtev zakonov in drugih predpisov, drugič, obveznost povezanih institucij, da upoštevajo navodila CNCM, in tretjič, pooblastilo CNCM za sankcioniranje navedenih institucij. Zato je treba šteti, da je pogoj iz člena 10(1)(c) Uredbe št. 575/2013 izpolnjen.

160 Te ugotovitve ne omaje trditev tožeče stranke, da pooblastilo glede navodil, ki izhaja iz statuta CNCM, ni zakonito, saj bi bilo tako pooblastilo lahko podeljeno samo s CMF. V zvezi s tem je dovolj poudariti, kot je izpostavil Conseil d'État (državni svet, Francija) v točki 5 sodbe z dne 13. decembra 2016, na katero se je ECB sklicevala na obravnavi in v zvezi s katero je tožeča stranka lahko predstavila stališča, da drugi odstavek člena R.512-20 CMF določa, da so kreditne zadruge „zavezane upoštevati statut, poslovnik, navodila in odločitve [CNCM]“. Ugotoviti je mogoče tudi, da je Conseil d'État (državni svet) v točki 13 iste sodbe spomnil, da „mora tožeča stranka upoštevati zahteve [CNCM] v okviru pooblastil, ki jih ima kot centralni organ“.

161 Glede na navedeno je treba tretji del in zato drugi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

2. Tretji tožbeni razlog: zakonitost člena 2(3) izpodbijanega sklepa in Priloge II-2 k njemu

162 V tretjem tožbenem razlogu tožeča stranka trdi, da je v izpodbijanem sklepu, ker od nje zahteva dodatni kapital, napačno uporabljeno pravo, da ta sklep vsebuje napake pri presoji in ni sorazmeren.

163 ECB predlaga zavrnitev tega tožbenega razloga.

164 Najprej je treba opozoriti, da iz člena 4(3) osnovne uredbe izhaja, da je ECB, ko izvaja naloge bonitetnega nadzora, pristojni organ v smislu Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL 2013, L 176, str. 338) ter Uredbe št. 575/2013.

165 V skladu s členom 97(1)(a) Direktive 2013/36 „[o]b upoštevanju tehničnih meril iz člena 98 pristojni organi pregledajo ureditve, strategije, procese in mehanizme, ki jih izvajajo institucije za uskladitev s to direktivo in Uredbo (EU) št. 575/2013, ter ovrednotijo […] tveganja, katerim so ali bi lahko bile izpostavljene institucije“.

166 Minimalne zahteve glede temeljnega kapitala, ki ga mora imeti kreditna institucija, so navedene v členu 92(1)(a) Uredbe št. 575/2013, ki določa, da „[v] skladu s členoma 93 in 94 institucije vedno izpolnjujejo naslednje kapitalske zahteve: […] količnik […] temeljnega kapitala v višini 4,5 %“.

167 Temu je treba dodati obveznost iz člena 129(1) Direktive 2013/36, naslovljenega „Zahteva po vzdrževanju varovalnega kapitalskega blažilnika“, ki določa:

„Države članice od institucij zahtevajo, da poleg […] temeljnega kapitala, ki se zagotavlja za izpolnitev kapitalske zahteve iz člena 92 Uredbe […] št. 575/2013, vzdržujejo varovalni kapitalski blažilnik v obliki […] temeljnega kapitala, v višini 2,5 % zneska njihove skupne izpostavljenosti tveganjem, ki se izračuna v skladu s členom 92(3) Uredbe na posamični in konsolidirani podlagi, kot velja v skladu z naslovom II dela 1 navedene uredbe.“

168 Poleg tega iz člena 16(1)(c) v povezavi z odstavkom 2(a) istega člena osnovne uredbe izhaja, da ima ECB, če iz bonitetnega pregleda, ki ga je opravila, izhaja, da kapital in likvidnost kreditne institucije ne zagotavljajo zanesljivega upravljanja in kritja tveganj, pravico zahtevati, da mora imeti institucija kapital, ki presega te minimalne zahteve.

169 ECB je v Prilogi II-2 izpodbijanega sklepa zahteve glede temeljnega kapitala za tožečo stranko določila v višini 11 %. Da bi ECB upravičila to raven kapitala, se je sklicevala zlasti na dodatna tveganja zaradi morebitnega izstopa iz skupine Crédit mutuel in ocenila, da je zato treba zahtevati dodaten kapital na podlagi člena 16(1)(c) in (2)(a) osnovne uredbe.

170 V zvezi s tem se je ECB sklicevala na spor med tožečo stranko in skupino CM11-CIC v skupini Crédit mutuel ter opozorila, da je zaradi spora postalo mogoče, da tožeča stranka izstopi iz skupine Crédit mutuel.

171 ECB je v bistvu menila, da bi morebitna ločitev lahko imela tri vrste posledic za tožečo stranko. Na prvem mestu bi to vplivalo na njen poslovni model. V zvezi s tem navaja večji konkurenčni pritisk na tožečo stranko zaradi subjektov v skupini Crédit mutuel in dvom glede možnosti uporabe znamke Crédit mutuel v primeru ločitve. Na drugem mestu bi ločitev lahko vplivala na izračun minimalnih zahtev glede temeljnega kapitala tožeče stranke, ker ne bi mogla več uporabljati naprednega pristopa, ampak standardiziranega, kar bi povzročilo višje kapitalske zahteve. Na tretjem mestu bi ta ločitev vplivala tudi na profil likvidnostnega tveganja tožeče stranke, ker bi izgubila možnost uporabe solidarnostnega mehanizma skupine Crédit mutuel. To bi lahko vplivalo na njene zunanje bonitetne ocene in posledično njene stroške refinanciranja.

172 Ta tožbeni razlog se lahko razdeli na tri dele, ki se nanašajo: prvi na napačno uporabo prava, ker je ECB upoštevala dogodek, ki po mnenju tožeče stranke ni verjeten, to je, da bi se ločila od skupine Crédit mutuel, drugi na napačno in nesorazmerno določitev dodatnega kapitala zaradi tega malo verjetnega dogodka in tretji na to, da naj bi bila zahteva po dodatnem kapitalu „prikrita sankcija“.

a) Prvi del tretjega tožbenega razloga: ECB je napačno upoštevala možnost ločitve tožeče stranke od skupine Crédit mutuel

173 Tožeča stranka očita ECB, da se je oprla na možnost izstopa iz skupine Crédit mutuel, in v bistvu trdi, da je ta možnost tako malo verjetna, da je v izpodbijanem sklepu, ker to možnost upošteva, napačno uporabljeno pravo.

174 V zvezi s tem opozarja, da bi njena ločitev od skupine Crédit mutuel zahtevala spremembo zakonskih določb CMF, ki pa je ne predvidevajo niti francoski državni organi niti sama ECB. Nasprotno, ECB naj bi tako v dopisu z dne 10. novembra 2014 kot v izpodbijanem sklepu zagovarjala reformo in okrepitev vloge CNCM. Zato samo volja tožeče stranke, da spremeni strukturo skupine Crédit mutuel v bipolarno strukturo, v kateri bi vsak od obeh polov imel svoj centralni organ, brez podpore državnih organov za tako reformo ne bi mogla upravičiti spremembe njenega profila tveganja.

175 ECB predlaga, naj se prvi del tretjega tožbenega razloga zavrne.

176 Ker tožeča stranka trdi, da je ECB napačno uporabila pravo, ker je upoštevala možnost ločitve od skupine Crédit mutuel, je treba navesti, da iz samega besedila člena 97(1)(a) Direktive 2013/36 izhaja, da se nadzor, ki ga mora opravljati ECB, nanaša na tveganja, katerim „so ali bi lahko bile izpostavljene“ institucije, kar nujno pomeni, da se lahko upoštevajo prihodnji dogodki, ki bi lahko spremenili njihov profil tveganja. Zato ECB s tem, da se je oprla na možen prihodnji dogodek, ni napačno uporabila prava.

177 Tožeča stranka z očitkom, da je ECB upoštevala možnost take ločitve, čeprav ni bila dovolj verjetna, v resnici trdi, da je ECB storila napako pri presoji.

178 V zvezi s tem je v skladu z ustaljeno sodno prakso, da imajo organi Unije pri zapletenih presojah na določenih področjih prava Unije široko diskrecijsko pravico, tako da je nadzor sodišč Unije nad temi presojami nujno omejen na preizkus spoštovanja pravil postopka in obrazložitve, pravilnost ugotovljenih dejstev in neobstoj očitnih napak pri presoji ter zlorabe pooblastil (glej sodbo z dne 2. septembra 2010, Komisija/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, točka 97 in navedena sodna praksa).

179 Vendar se izvrševanje te široke diskrecijske pravice ne izogne sodnemu nadzoru. Sodišče Unije mora tako preveriti ne le vsebinsko točnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost, ampak tudi, ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevne podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji zapletene situacije, in ali lahko utemeljijo iz njih izvedene sklepe (glej v tem smislu sodbi z dne 22. novembra 2007, Španija/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, točka 57, in z dne 6. novembra 2008, Nizozemska/Komisija, C-405/07 P, EU:C:2008:613, točka 55).

180 Prav tako je, kadar ima organ Unije široko diskrecijsko pravico, spoštovanje jamstev, ki jih zagotavlja pravni red Unije v upravnih postopkih, še toliko pomembnejše. Med temi jamstvi je zlasti obveznost pristojne institucije, da svoje odločitve zadostno obrazloži. Le tako lahko sodišče Unije preveri, ali so bili podani dejanski in pravni elementi, od katerih je odvisno izvrševanje diskrecijske pravice (glej v tem smislu sodbi z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, točka 14, in z dne 9. septembra 2010, Evropaïki Dynamiki/Komisija, T-387/08, neobjavljena, EU:T:2010:377, točka 31).

181 Ugotoviti je treba, da ima ECB v tem primeru široko diskrecijsko pravico, glede na to, kako zapletena je ocena zahtevane ravni temeljnega kapitala kreditne institucije ob upoštevanju njenega profila tveganja in dogodkov, ki nanj lahko vplivajo.

182 Zato je treba preveriti, ali je ECB s tem, da je upoštevala možnost ločitve tožeče stranke od skupine Crédit mutuel, storila očitno napako pri presoji.

183 Bistvena trditev tožeče stranke, s katero želi ovreči verjetnost take ločitve, se nanaša na to, da bi morali francoski državni organi spremeniti CMF, čemur naj ne bi bili naklonjeni.

184 Tožeča stranka sicer res upravičeno opozarja, da iz člena L.511-30 v povezavi s členom L.511-31 CMF izhaja, da mora biti povezana z enim od centralnih organov, ki so taksativno našteti v členu L.511-30 CMF. Iz tega nujno sledi, da bi organiziran izstop tožeče stranke iz skupine Crédit mutuel zahteval spremembo člena L.511-30 CMF, da bi se vanj dodal centralni organ, s katerim bi bile povezane kreditne institucije, ki sestavljajo tožečo stranko.

185 Vendar pa ostaja dejstvo, da ima CNCM na podlagi CMF pravico izključiti subjekte, povezane s skupino Crédit mutuel. Po eni strani člen L.511-31 CMF v petem odstavku določa, da lahko centralni organi „sprejmejo sankcije, določene z zakoni in njihovimi predpisi“, in natančneje v šestem odstavku možnost izgube statusa povezane institucije ali družbe, ki jo „mora centralni organ priglasiti [ACPR], ki odloči o dovoljenju zadevne institucije ali družbe“. Po drugi strani v skladu s členom R.512-24 CMF „[u]pravni odbor [CNCM] lahko za podružnico, ki bi kršila veljavno zakonodajo, sprejme eno od naslednjih sankcij: […] črtanje s seznama kreditnih zadrug“, pri čemer so postopki za izvajanje tega pooblastila za sankcioniranje opisani v členu R.512-25 CMF. To pooblastilo je povzeto v členu 25 statuta CNCM.

186 Ker pa je po eni strani tožeča stranka skupina kreditnih zadrug, ni mogoče izključiti, da se to pooblastilo zanjo uporablja.

187 Po drugi strani tožeča stranka ne nasprotuje temu, da med njo ter skupino CM11–CIC in CNCM že dolgo obstaja spor, ki ga ECB navaja v izpodbijanem sklepu. V zvezi s tem se je tožeča stranka od dopisa z dne 17. julija 2015, naslovljenega na ECB, dalje sama sklicevala na predlog za pregon z uveljavljanjem premoženjskopravnega zahtevka zaradi nezakonitega interesa, ki jo je vložila pri državnem tožilstvu Tribunal de grande instance (višje sodišče) v Parizu zaradi domnevnega navzkrižja interesov med skupino CM11-CIC in CNCM. Prav tako je tožeča stranka v prilogi k temu dopisu poudarila postopke, ki jih je začela pred Tribunal de grande instance (višje sodišče) v Parizu in EUIPO, za razglasitev ničnosti nacionalne znamke oziroma razglasitev ničnosti znamke Evropske unije Crédit mutuel, katere imetnica je CNCM.

188 Glede na zelo konflikten odnos med tožečo stranko, CNCM in skupino CM11-CIC se možnost izstopa tožeče stranke iz skupine Crédit mutuel, tudi brez spremembe člena L.511-30 CMF, ne zdi tako neverjetna, da bi upoštevanje te možnosti pomenilo očitno napako ECB pri presoji.

189 Prvi del tretjega tožbenega razloga je zato treba zavrniti.

b) Drugi del tretjega tožbenega razloga: napačna in nesorazmerna presoja ECB glede dodatnega kapitala, ki ga mora imeti tožeča stranka

190 Tožeča stranka meni, da je ECB napačno in nesorazmerno ocenila, da možnost ločitve od skupine Crédit mutuel pomeni, da mora imeti dodaten kapital.

191 ECB predlaga, naj se ta del tretjega tožbenega razloga zavrne.

192 Kot izhaja iz točke 171 zgoraj, je ECB za ugotovitev, da bi ločitev tožeče stranke od skupine Crédit mutuel imela negativne posledice za njen profil tveganja, zato bi tožeča stranka morala imeti dodaten kapital, v bistvu upoštevala tri kategorije razlogov.

193 Po mnenju Splošnega sodišča zadošča presoja utemeljenosti razlogov, ki se po eni strani nanašajo na spremembo profila likvidnostnega tveganja tožeče stranke in po drugi strani na posledice spremenjene metode za izračun njenega kapitala.

1) Utemeljenost razloga, ki se nanaša na spremembo profila likvidnostnega tveganja tožeče stranke v primeru ločitve od skupine Crédit mutuel

194 Tožeča stranka trdi, da se je ECB napačno sklicevala na posledice, ki bi jih povzročila izguba solidarnostnega mehanizma skupine Crédit mutuel, za njen profil likvidnostnega tveganja, ker ta mehanizem ne obstaja. Poleg tega meni, da bi bile posledice, ki bi jih povzročile slabše zunanje bonitetne ocene, za njene stroške refinanciranja zelo omejene, ker je njen notranji ekonomski položaj zelo dober. V bistvu poudarja, da se je delež njenih obveznosti bistveno zmanjšal in s tem njena odvisnost od finančnih trgov za njeno refinanciranje. Zato meni, da bi imelo poslabšanje njene ocene za tri stopnje zanemarljive posledice za njene stroške refinanciranja ali čisti dobiček.

195 V zvezi s tem zadošča ugotovitev, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke v njenih pisanjih in kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točkah 135 in 137, v skupini Crédit mutuel obstaja solidarnostni mehanizem.

196 Poleg tega iz poročila bonitetne agencije v zvezi s tožečo stranko, ki ga je predložila ECB v prilogi B.16 k odgovoru na tožbo, izhaja, da je bila ocena, ki jo je dobila, povezana z oceno skupine Crédit mutuel. Poleg tega je bonitetna agencija v istem poročilu pri določanju ocene tožeče stranke pripisala določen pomen obstoju solidarnostnega mehanizma v skupini Crédit mutuel.

197 Zato glede na zapleteno naravo določitve profila tveganja tožeče stranke ECB ni storila očitne napake pri presoji, ker je ugotovila, da bi lahko izguba tega solidarnostnega mehanizma zaradi izstopa iz skupine Crédit mutuel negativno vplivala na zunanje bonitetne ocene tožeče stranke in posledično na njene stroške refinanciranja. V zvezi s tem mnenje tožeče stranke o tem, kolikšni bi bili dodatni stroški refinanciranja zaradi slabše bonitetne ocene, ne more dokazati očitne napake v presoji.

2) Utemeljenost razloga, ki se nanaša na posledice spremenjene metode za izračun kapitala tožeče stranke v primeru ločitve od skupine Crédit mutuel

198 Tožeča stranka trdi, da je prehod z naprednega na standardizirani pristop za izračun kapitala samo sprememba merilnega instrumenta, ki ne pomeni dejanske spremembe operativnega ali kreditnega tveganja, ki mu je izpostavljena. Čeprav tožeča stranka priznava, da bi prehod na standardizirani pristop dejansko avtomatsko povečal zahteve glede temeljnega kapitala, pa trdi, da bi tako povečanje lahko obvladala. Izpodbijani sklep, ki ji takoj nalaga dodatno kapitalsko zahtevo, bi ji odvzel možnost prostega razpolaganja z delom finančnih zmogljivosti, kar bi ji povzročilo resno škodo in ne bi bilo sorazmerno.

199 V zvezi s tem je treba spomniti, da sta v Uredbi št. 575/2013 določena dva pristopa za izračun minimalnih kapitalskih zahtev za kreditne institucije: „standardizirani pristop“ iz členov od 111 do 141 Uredbe št. 575/2013, po katerem se tveganje izračuna na standarden način, ali „napredni pristop“ oziroma „pristop na osnovi notranjih bonitetnih ocen“ iz členov od 142 do 191 Uredbe št. 575/2013, po katerem se uporabljajo lastni modeli in za katerega je v skladu s členom 143 Uredbe št. 575/2013 potrebno dovoljenje pristojnega organa.

200 Ker poleg tega tožeča stranka trdi, da preventivna zahteva po dodatnem kapitalu ni sorazmerna, je treba spomniti, da člen 5(4) PEU določa, da v skladu z načelom sorazmernosti ukrepi Unije vsebinsko in formalno ne presegajo tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev Pogodb. Institucije uporabljajo načelo sorazmernosti v skladu s Protokolom o uporabi načel subsidiarnosti in sorazmernosti, ki je priložen k Pogodbi DEU.

201 V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo sorazmernosti, ki je eno temeljnih načel prava Unije, zahteva, da so akti institucij Unije primerni za uresničitev legitimnih ciljev zadevnega predpisa in ne presegajo okvirov, ki so potrebni za doseganje teh ciljev, pri čemer se pri več primernih ukrepih izbere najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa morajo biti sorazmerne s cilji, ki se jim sledi (glej sodbo z dne 4. maja 2016, Philip Morris Brands in drugi, C-547/14, EU:C:2016:325, točka 165 in navedena sodna praksa).

202 Spomniti je treba tudi, da je treba presojo sorazmernosti ukrepa uskladiti s spoštovanjem diskrecijske pravice, ki je bila ob njegovem sprejetju priznana institucijam Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2006, Nemčija/Parlament in Svet, C-380/03, EU:C:2006:772, točka 145 in navedena sodna praksa).

203 ECB je v izpodbijanem sklepu v bistvu sledila obrazložitvi, ki je temeljila na treh povezanih elementih. Prvič, če bi tožeča stranka izstopila iz skupine Crédit mutuel, verjetno ne bi mogla več uporabljati naprednega pristopa, temveč bi morala uporabljati standardiziranega. Drugič, uporaba tega pristopa bi znižala oceno njenega kapitala. Tretjič, iz tega je sklepala, da bi se morala tožeča stranka na tak položaj pripraviti z oblikovanjem ustreznih kapitalskih rezerv.

204 Splošno sodišče ugotavlja, da tožeča stranka ne izpodbija utemeljenosti prvih dveh elementov, ki ju navaja ECB. Poleg tega zlasti iz dopisa, ki ga je tožeča stranka 27. marca 2015 poslala ECB, izhaja, da je sama ocenila, da bi prehod z naprednega pristopa za izračun temeljnega kapitala na standardizirani pristop povzročil 2,8-odstotno znižanje ravni tega kapitala.

205 Ker je po eni strani ECB iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 184 do 188, imela pravico upoštevati morebiten izstop tožeče stranke iz skupine Crédit mutuel in ker po drugi strani med strankama ni sporno, da bi lahko tak izstop povzročil nižjo oceno ravni temeljnega kapitala tožeče stranke, zahteva po dodatnem kapitalu, s katerim bi lahko obvladala tak dogodek, ne izhaja iz očitne napake pri presoji niti ni očitno nesorazmerna.

206 Iz navedenega izhaja, da tako razlogi, ki se nanašajo na spremembo profila likvidnostnega tveganja tožeče stranke, kot tisti, ki se nanašajo na posledice spremenjene metode za izračun njenega kapitala v primeru ločitve od skupine Crédit mutuel, zadostujejo, da pravno utemeljijo zahtevo ECB po dodatnem kapitalu. Zato ni treba preučiti utemeljenosti razlogov iz izpodbijanega sklepa, ki se nanašajo na posledice ločitve od skupine Crédit mutuel za poslovni model tožeče stranke.

207 Zato je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

c) Tretji del tretjega tožbenega razloga: zahteva po dodatnem kapitalu naj bi bila prikrita sankcija

208 Tožeča stranka trdi, da je raven temeljnega kapitala, ki se od nje zahteva v izpodbijanem sklepu, prikrita sankcija, ker se zdi, da je njen namen „kaznovati“ tožečo stranko, ker je opozorila ECB na stanje v skupini Crédit mutuel.

209 ECB zavrača trditev, da je njena presoja ravni temeljnega kapitala tožeče stranke prikrita sankcija.

210 Navesti je treba, da tožeča stranka s tako trditvijo v bistvu trdi, da so bila pri izpodbijanem sklepu zlorabljena pooblastila.

211 Spomniti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso pojem zlorabe pooblastil nanaša na dejstvo, da je upravni organ uporabil svoja pooblastila za drug namen kot tisti, za katerega so mu bila dana. O odločbi, pri kateri so bila zlorabljena pooblastila, se lahko govori le v primeru, v katerem se na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih dokazov izkaže, da je bila sprejeta za tak namen (sodbi z dne 13. novembra 1990, Fedesa in drugi, C-331/88, EU:C:1990:391, točka 24, in z dne 9. oktobra 2001, Italija/Komisija, C-400/99, EU:C:2001:528, točka 38). Če ima poleg tega odločba več ciljev in čeprav ob veljavnih razlogih obstaja neupravičen razlog, ni mogoče govoriti o zlorabi pooblastil pri odločbi, če glavni cilj ni opuščen (sodbi z dne 21. decembra 1954, Italija/Haute Autorité, 2/54, EU:C:1954:8, točka 103, in z dne 21. septembra 2005, EDP/Komisija, T-87/05, EU:T:2005:333, točka 87).

212 Namen, s katerim so bila pooblastila iz člena 16(2) osnovne uredbe prenesena na ECB, kot je navedeno zgoraj v točki 168, je zlasti preprečiti položaj, v katerem kapital in likvidnost kreditne institucije ne zagotavljajo zanesljivega upravljanja in kritja tveganj, s katerimi se sooča.

213 Vendar po eni strani iz presoje prvih dveh delov tega tožbenega razloga izhaja, da je ECB svoje pristojnosti uporabila v skladu s tem namenom. Po drugi strani pa tožeča stranka ne navaja objektivnih, upoštevnih in skladnih dokazov v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 211, da bi dokazala, da je bila raven njenega kapitala določena kot kazen.

214 Zato je treba tretji del in posledično tretji tožbeni razlog v celoti zavrniti.

IV. Stroški

215 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Ker v obravnavani zadevi tožeča stranka ni bila uspešna, nosi svoje stroške in stroške, ki jih je v skladu s svojimi predlogi priglasila ECB.

216 Na podlagi člena 138(1) Poslovnika institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Komisija torej nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Crédit mutuel Arkéa nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Evropska centralna banka (ECB).

3. Evropska komisija nosi svoje stroške.

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 13. decembra 2017.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje 2

II. Postopek in predlogi strank 3

III. Pravo 4

A. Dopustnost tožbe 4

1. Pravilnost pooblastila, izdanega svetovalcem tožeče stranke 4

2. Procesno upravičenje tožeče stranke glede člena 2(1) izpodbijanega sklepa in Priloge I k temu sklepu 5

3. Pravni interes tožeče stranke v zvezi z izpodbijanim sklepom 6

B. Vsebinska presoja 6

1. Prvi in drugi tožbeni razlog, ki se nanašata na zakonitost člena 2(1) izpodbijanega sklepa in Priloge I k njemu 7

a) Teleološka in kontekstualna razlaga člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN 8

b) Prvi tožbeni razlog: CNCM ni kreditna institucija 10

1) Ali to, da je centralni organ kreditna institucija, izhaja iz člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN 10

2) Vprašanje, ali to, da je centralni organ kreditna institucija, izhaja iz člena 10 Uredbe št. 575/2013 11

c) Drugi tožbeni razlog: neobstoj nadzorovane skupine v smislu člena 2(21)(c) Okvirne uredbe o EMN in člena 10 Uredbe št. 575/2013 13

1) Prvi del drugega tožbenega razloga: kršitev člena 10(1)(a) Uredbe št. 575/2013 13

2) Drugi del drugega tožbenega razloga: kršitev člena 10(1)(b) Uredbe št. 575/2013 16

3) Tretji del drugega tožbenega razloga: kršitev člena 10(1)(c) Uredbe št. 575/2013 17

2. Tretji tožbeni razlog: zakonitost člena 2(3) izpodbijanega sklepa in Priloge II-2 k njemu 18

a) Prvi del tretjega tožbenega razloga: ECB je napačno upoštevala možnost ločitve tožeče stranke od skupine Crédit mutuel 19

b) Drugi del tretjega tožbenega razloga: napačna in nesorazmerna presoja ECB glede dodatnega kapitala, ki ga mora imeti tožeča stranka 21

1) Utemeljenost razloga, ki se nanaša na spremembo profila likvidnostnega tveganja tožeče stranke v primeru ločitve od skupine Crédit mutuel 21

2) Utemeljenost razloga, ki se nanaša na posledice spremenjene metode za izračun kapitala tožeče stranke v primeru ločitve od skupine Crédit mutuel 22

c) Tretji del tretjega tožbenega razloga: zahteva po dodatnem kapitalu naj bi bila prikrita sankcija 23

IV. Stroški 24